

Man kan ikke tænke, hvis man er sikker på, at man har ret.

Har De nogensinde tænkt over, hvorfor nogle mennesker holder fast i frisurer, briller eller tøj, som gik af mode for mindst 20 år siden?

De gør det ikke, fordi de er ligeglade. Eller ikke kan se, at verden bevæger sig.

De gør det, fordi de gerne vil stå stille. Fastholde tiden og deres eget udseende på et tidspunkt, hvor de følte sig på toppen.

Dette ydre fænomen kan man grine lidt af. Men desværre er der mange, der er lige så fastlåste i deres indre.

Vi oplever alle en bestemt periode i vores liv, hvor vi stiller os selv og andre de store spørgsmål. En periode, hvor vi tænker så intenst over alt og intet, at det præger resten af vores liv. Det er i denne periode, vi diskuterer ideologi og filosofi på en blanding af rødvin og søvnunderskud. Og grundlægger vores værdier og verdensbillede. Perioden kan sammenlignes med en forelskelse, hvor man heller ikke er rigtig klog – eller måske netop er.

“OG PLUDSELIG BLIVER
MAN EN GAMMEL,
FORSTOKKET NAR. MAN
GENTAGER BEVIDSTLØST
SINE FORUDFATTEDE
MENINGER”

Ligesom forelskelsen varer denne periode ikke evigt. Men ligesom forelskelse kan det ske igen.

Det gør det bare for de færreste. De fleste går nemlig videre til at bruge deres tankevirksomhed mere målrettet. Til uddannelse og derefter arbejde, som kræver fastholdelse og koncentration. Og så bliver al anderledes tænkning pludselig distraherende.

Man beslutter sig for, at man har ret. At verden hænger sammen på en bestemt måde, og at alle, der mener noget andet, er mindre oplyste.

Og pludselig bliver man en gammel, forstokket nar. Man gentager bevidstløst sine forudfattede meninger og standardargumenter i et forsøg på at fastholde sit verdensbillede.

Til sidst omgås man kun mennesker, der deler ens egne synspunkter. Så behøver man ikke tænke så meget, men kan nøjes med at tale om det mere muntre og mundrette.

Men hjernen er stadig en muskel, der kræver varieret motion for ikke at degenerere. Så hvis vi fortsat vil bevæge os, må vi lade os påvirke. Simpelthen lade en dør være åben for tanker, vi ikke selv har tænkt. Tale med nogen, der har en helt anden uddannelse, kulturel baggrund, seksuel observans eller sågar hudfarve. Det lyder skræmmende, men ellers ender hjernen i samme fængsel som påklædningen.

Tænk lidt over det. Medmindre De er sikker på, at vi ikke har ret.